

svetijo žarnice in vsa razstava zatrepeta v zarji neštevilnih luči! Spodnja aleja, kjer se v tej dobi izprehaja večina obiskovavcev razstave, je prepletana z girlandami žarnic, slikovito žarečih izza zelenih dreves. Od začetka avgusta, ko je bilo treba misliti na vedno nove privlačne objekte, je bila razsvetljava razširjena skoro na vsa poslopja in posebno krasno na pergolo, kjer je stala bivša fontana. Kakor nekdam pred Križikovo fontano tudi tu stojte gruče ljudi, ki gromovito ploskajo, ko godbe igrajo priljubljene narodne komade.

Posebno krasan pogled na iluminacijo razstave nudita dva razgledna stolpa, stoječa na dolenjem trgu. Odtod je že podnevu čarokrasen razgled, pri razsvetljavi pa je še tem čarobnejši.

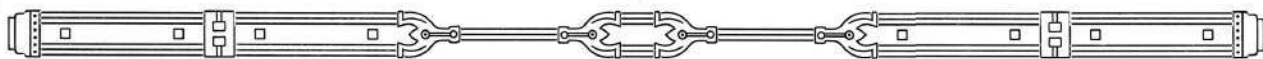
Ta površna črtica ne bi bila popolna, če ne bi omenil godbe, te najmočnejše netilke razstavnega življenja in gibanja. Spočetka so štedili z godbami;

ko je pa občinstvo le vedno zahtevalo „več godbe“, je je bilo slednjič toliko, da ni bilo več mirnega kotiča.

Pripeljal sem vas na razstavo v jutranjih urah, v pozni noči vas spremljam iz nje. Bili ste pametni in niste tekali takoj ko so ugasnile električne žarnice in se niste šli vojskovat za prostor v tramvaju.

Ostali ste, dokler vas po enajsti uri prvi poziv mogočne piščalke ni opomnil, da se končuje enodnevno življenje in vrvenje v praški razstavi. Vzradoščenih lic zapuščate glavni vhod in še za časa pridete na električni voz, ki vas pripelje k vašemu bivališču.

Sedaj ste pa utrujeni. Ni vam treba, razen iz uljudnosti želeti, „lahko noč“ — spite spanje pravičnih, med tem ko po prazni razstavi odmevajo koraki nočnih čuvajev tja v tiho in mirno jesensko noč . . .

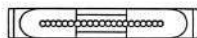

Zapisal v vodo bi srca težave.

Zložil Iv. Žgur.

Zapisal v vodo bi srca težave,
izročil vetrom prsi bi nemir —
Polet svoboden duši dal v višave,
kjer ne hrumi sveta zlogolk prepir.
Zapel kot ptič bi, kadar pomlad slutí,
v gaj sreče mlade bi razvil peruti . . .

Zaman! — Med črvi tu, golaznijo in gadi,
hoditi nam je dvoma trnjev pot —
Pokora tu, tu večne čakamo pomladi,
ko duh prsten okov razbije zmot,
prevar poslednji zabrenkoče lanec,
poljub miru neba nam da poslanec . . .

Vi drugi . . .

Zložil Vekoslav Remec.

Vi drugi drvite po cesti življenja
naprej brez miru kot vihar —
pred vami blesti se sreča in slava
in ciljev velikih žar.

In ah — začarale v veke
so me njegove oči,
ki v njih se luč življenja,
bodočnost in prošlost blešči.

Kdor čašo penečo doseže,
ki v njej šumi nektar sladak
ljubezni in sreče in slave —
ta je življenja junak!

A jaz sem stopil kraj ceste
in z mano obstal je čas
kot mračen kerub in k meni
skrivnostni svoj sklonil obraz.

